

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **R. O.**

skazanego z art. 288 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 28 stycznia 2025 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania orzeczenia,

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2024 r., w sprawie V Ka 263/24, Sąd Okręgowy w Łodzi utrzymał wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, sygn. akt VI K 863/23, skazujący R. O. na karę łączną 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności za popełnienie czynów z art. 288 § 1 k.k., art. 157 § 1 k.k., art. 288 § 1 k.k. i art. 193 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 193 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Kasację na korzyść skazanego wniósł jego obrońca, który zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w całości zarzucił rażące naruszenia prawa procesowego mające istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 5 § 2 k.p.k., art. 7, art. 410, art. 424 § 1 w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., art. 211 k.p.k. w zw. z art. 198 § 1 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., art. 4 w zw. z art. 5 § 2 w zw. z art. 7 k.p.k. oraz art. 4 w zw. z art. 5 § 2 w zw. z art. 7 k.p.k. Obrońca wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi

Okręgowemu w Łodzi do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie w całości wyroku Sądu odwoławczego oraz utrzymanie nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi do ponownego rozpoznania. W kasacji zawarto także wniosek o wstrzymanie wykonania orzeczenia, nie został on jednak uzasadniony.

Odpowiadając pisemnie na kasację, prokurator wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej i niewstrzymywanie wykonania zaskarżonego orzeczenia w związku z niezasadnością stawianych zarzutów.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Najwyższy niejednokrotnie zwracał uwagę, że instytucja wstrzymania wykonania orzeczenia ma charakter wyjątkowy, jako odstępstwo od zasady sformułowanej w art. 9 § 1 i 2 k.k.w., według której orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia. Przyczyną, dla której możliwe jest jej zastosowanie są nieodwracalnie niekorzystne dla skazanego skutki, które mogą wystąpić w sytuacji, gdy orzeczenie jest lub ma być wykonane.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest również stanowisko, że zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2003 r., IV KK 347/03, czy z dnia 20 października 2022 r., II KK 473/22). Tego rodzaju skutki mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza wniesionej kasacji świadczy o jej zasadności, a tym samym o konieczności uchylenia zaskarżonego nią wyroku. Wtedy bowiem dochodzi do sytuacji, w której skazany odbywałby karę, której z racji na charakter uchybień, którymi jest dotknięty zaskarżony wyrok, nie powinien wykonywać.

Dokonując wstępnej kontroli kasacji obrońcy skazanego R. O., Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do uznania, że w sprawie zaistniały przesłanki do

wstrzymania wykonania orzeczenia. Przeprowadzona na tym etapie analiza zarzutów kasacyjnych nie przesądza jednak o kierunku ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy, które musi być poprzedzone pogłębioną analizą i oceną podniesionych zarzutów. Ponadto, jak wskazano wcześniej, wniosek o wstrzymanie wykonania orzeczenia nie został uzasadniony, zatem jego autor nie wykazał, by w sprawie – poza zarzutami kasacyjnymi – istniały inne względy przemawiające za odstąpieniem od wykonania prawomocnie orzeczonej kary.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

Ł.n

[a.ł]